

A Natura Morta, egy 3 részből álló installáció sorozat, amelyet újrahasznosított falvédőkből készítettem. A témám középpontjában a felhasználás előtti és utáni állapotok vizsgálata áll. A nyírfából készült falvédők két de- és rekonstrukciós aktuson esnek át. Az elsőn akkor, amikor a fát kivágják, ezzel megölik, és egy tömeggyártott használati tárgyat készítenek belőle. Ezután feladatuk a fal megvédése lesz.

Az általam felhasznált falvédőket egy idősök otthonában helyezték el. Itt szintén védelmi funkciót láttak el, például az emberek önkéntelen cselekvéseitől óvták a falat és magát az embert, amelyeket esetleg álmukban végeztek, hiszen voltak, akik a falat kapatták, vagy rugdostak és ütöttek alvás közben. Viszont egy idő után leselejtezték őket, ezáltal megint funkciójukat veszítették, elértéktelenedtek. Ezeket a feleslegessé vált tárgyakat találtam meg és alakítottam át, evvel egy új funkciót adva nekik.

Az átalakítás egy boncolási folyamatot idézett meg. Először lefestettem a falvédőket fehérre, felületük letisztult, egységes lett. Ez a tisztítás a boncolásnak is az első lépése, amikor előkészítik testet. A következő lépésben egy szikével hosszában megvágtam a felső réteget, és megkezdtem az anyag feltárását, kifordítását. A vágások mentén nyírfákat festettem vízfestékkel, amit aztán a mélyedésekbe is belefolyattam, így létrehozva egy érrendszert. Az idő előre haladtával egyre nagyobb szerszámokkal dolgoztam, hogy különböző minőségű struktúrákat hozzak létre. A falvédő elő- és hátlapjának diverzitása miatt a rombolás a két oldalon teljesen más.

Az utolsó fázisban egy láncfűrészsel dolgoztam, amivel áttörtem a matérián, evvel megtörve a két dimenziósságát. Ezennel befejeződött a második de- és rekonstrukció is, a funkcióját veszített anyag jelmezt kapott és ki lett terelve a színpadra, hogy leutánozza egykori életét, formát és fizikai valót adva így tudattalan büntudatunknak, mely hasonlóan önkényesen jár el most is, mint legelőször, csak az erkölcsi jóvátétel mögé burkolódzva gyalázza meg az anyagot.

Munkám során Lucio Fontana vágásokkal készült képei inspiráltak, (ehhez kapcsolódik még a dekollázs technika és Wolf Vostell művészete) valamint Teresa Margolles „Life of the corpse” című sorozata, melyben a halottak élettörténetével foglalkozik. Ezen kívül párhuzamba lehet még vonni vele Paál László tájkép, ezen belül fa ábrázolásait, valamint Clarissa Tossin újrahasznosított Amazonas dobozokból készült fonott falvédőit.